

a když jí nižší stolice přiznaly od 26. dubna 1927 s neomezenou časovou účinností do budoucnosti, jde nyní po rozluce jen o dobu od 26. dubna 1927 do dne 29. ledna 1929, do dne účinnosti rozluky. Jde jen o to, zda a pokud musí i nejvyšší soud řešiti v nynějším sporu rozvodovém otázku viny na rozvodu, by o tomto výživném mohl rozhodnouti. Podle děje i manžel v odvolání navrhl rozvod z viny žalobkyně, nikoli zamítnutí žaloby o rozvod, a mohlo tedy jíti i v dovolání již jen o otázku viny, nikoli o otázku rozvodu, takže, když nyní manžel v dovolání navrhl především zamítnutí žaloby, tedy také zamítnutí žádaného rozvodu (spoléhaje patrně na platnou již rozlukou), nemůže k tomuto jeho návrhu, an jej neučinil v odvolací stolici, býti přihlíženo a rozvod trvá nedotčen a otevřenou zůstává jen otázka viny. Poněvadž však manželka proti výroku prvé stolice, že i ona jest na rozvodu vinna, odvolání nepodala, zůstal tento výrok o její vině v platnosti, a šlo by jen o vinu manželovu. Tu pak stačí odkázati na důvody nižších stolic, jež ze svých zjištění, vízících i dovolací soud, právem na jeho vinu a podle cit. dv. dekretu ze 4. května 1841 na jeho povinnost vyživovací uznaly. Ale lze také říci, že, když rozsudkem nejvyššího soudu, uznávším na rozlukou vysloveno, že žádná strana nemá na rozluce viny, ježto rozvrat nastal pro neshody tkvící v různosti povah již před tím, než vzájemná ubližování stran nastala, takže tato příkoří, v nichž nyní nižší stolice vzájemnou vinu spatřují, byla správně již jen následkem rozvratu a ne jeho příčinou — musí tento výrok o bezvinnosti obou stran býti použit i zde. Avšak, i když se tak stane, nezmění se otázka výživného, neboť při rozvodu může i nevinná manželka žádati na nevinném manželovi výživné (§ 1264 obč. zák., Krasnopolski Fam. R. str. 211, Ehrenzweig II. 2 (Fam. R. 1924, str. 128 dole). Připomenouti jest, že i kdyby nebylo rozsudku vyslovujícího rozlukou, dospěla by věc k témuž samému konci, neboť na základě rozsudku vyslovujícího rozvod z viny obou stran, měl by i manžel právo vymoci podle § 17 rozl. zák. rozlukou, přičemž by se do usnesení o ní převzal výrok o vině z rozsudku rozvodového a nastal by tedy případ rozluky z viny obou stran, kde manželka podle § 1266 obč. zák. nemá nárok na výživné.

Čís. 9760.

Bylo-li zažalováno více než 300 Kč, soud prvé stolice však nepřisoudil žalobci více než 300 Kč, jest odvolání žalovaného přípustné jen z důvodů § 477 čís. 1—7 c. ř. s. Rekurs do usnesení odvolacího soudu, jímž bylo odvolání odmítnuto jako nepřípustné, není přípustným, aniž lze napadati usnesení odvolacího soudu, jímž byl odmítnut rekurs proti výroku o útratách.

(Rozh. ze dne 22. března 1930, R I 134/30.)

Žalobě o zaplacení 500 Kč vyhověl procesní soud prvé stolice potud, že přisoudil žalobci 120 Kč. Odvolání žalovaného

odvolací soud odmítl, ježto jde o věc nepatrnou a v odvolání není uplatňován žádný z důvodů zmatečnosti uvedených v § 477 c. ř. s. pod čís. 1—7. Rovněž odmítl útratový rekurs žalovaného jako nepřipustný podle § 517 čís. 5 c. ř. s.

Nejvyšší soud odmítl rekurs žalovaného.

Důvody:

Rekurs žalovaného do odmítacího usnesení odvolacího soudu jest nepřipustný a musil býti podle § 523 c. ř. s. odmítnut. Jde o věc nepatrnou, třebaže byla zažalována pohledávka 500 Kč a třebaže nebylo v první stolici jednáno podle předpisů o řízení bagatelním. Rozsudkem prvního soudu byla původní pohledávka rozštěpena ve dvě části. Žalovaný se odvolal a přirozeně odvolati mohl jen pokud byl odsouzen k zaplacení částky 120 Kč a útrat sporu. Jen v té příčině byl by měl odvolací soud přezkoumati rozsudek prvního soudu (§ 462 c. ř. s.). S hlediska žalovaného jest tomu tak, jakoby hned od původu byl býval žalován a odsouzen jen k zaplacení bagatelní částky 120 Kč. Právě-li zákon v § 501 c. ř. s., že »v nepatrných věcech« jest odvolání přípustné jen z důvodů zmatečnosti podle § 477 čís. 1 až 7 c. ř. s., a právě-li v § 517 poslední odstavec c. ř. s., že proti usnesením odvolacího soudu »ve věcech nepatrných« jest rekurs vyloučen, nerozeznává, zda byla věc nepatrnou již od původu, či zda se jí stala později, buďsi obmezením žaloby podle § 453 druhý odstavec c. ř. s. nebo procesuálním rozštěpením. Účel zákona jest týž, by totiž v nepatrných věcech byl odvolací soud ušetřen ve sporu rozhodování věcného a odvolací soud rozhodování vůbec (§ 502 druhý odstavec c. ř. s.). Pokud šlo o útratový rekurs, jenž byl také odvolacím soudem odmítnut, jest toto usnesení podle § 517 poslední odstavec nenapadatelné. V tom smyslu rozhodl nejvyšší soud již opětovaně, tak na př. čís. 346 sb. n. s.

Čís. 9761.

Z prohlášení v žalobě o obnovu, které jiné rozhodnutí se má státi ve věci hlavní na místě napadeného rozhodnutí, lze jasně seznati, pokud má býti napadené rozhodnutí odstraněno (§ 536 čís. 5 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 22. března 1930, Rv I 720/29.)

Žalobu o obnovu řízení oba nižší soudy zamítly. Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by o odvolání znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud nevyhověl odvolatelově žalobě o obnovu, protože prý nevyhovuje předpisu § 536 čís. 5 c. ř. s., by obsahovala i prohlášení,